

Con Gái Thủy Vương

(for Valerie, with all my best)

Quand tes cheveux s' étalent
Comme un soleil d' été
Et que ton oreiller
Ressemble aux champs de blé

....

....

Que je t' aime, que je t' aime, que je t' aime
Que je t' aime, que je t' aime, que je t' aime

(Johnny Hallyday - Que je t' aime)

Bố mẹ nàng là người Hoa Kỳ, gốc Ái Nhĩ Lan có cơ nghiệp xây cất ở tiểu bang Arizona. Đôi mắt Valerie xanh như mắt mèo, khuôn mặt xương xương. Mái tóc, lông mi dài, cong vút, màu hung hung vàng.

Nàng làm chủ căn nhà riêng kiến trúc kiểu Victorian ở Los Gatos, thành phố nhỏ cách San Jose 15 dặm. Nó có dáng dấp chút chút cổ kính của Âu Châu. Trước cửa là bậc tam cấp, có 2 cột trụ kiểu La Mã, dẫn lên sân gỗ hình bán nguyệt dẫn vào cửa chính, nơi tôi hay thả vào ngăn đựng thư công việc giao cho nàng. Căn nhà ở góc đường có hai tầng sơn màu trắng chung quanh. Tất cả viền cửa sổ màu xanh lá cây đậm. Sân sau rộng đủ cho ba chiếc xe hơi được che nắng bằng giàn lá, bên phải là bậc tam cấp dẫn lên cánh cửa nhỏ vào bếp.

Valerie là một họa sĩ tốt nghiệp cao học mỹ thuật ở University of California, Los Angeles, nghề tay trái là trình bày sách báo quảng cáo. Nàng là thân chủ của tôi, vì công ty tôi có máy sắp chữ. Hầu như là tuần nào, chúng tôi cũng gặp nhau. Khi nàng bận việc không đến, tôi lái xe giao hàng đến tận nơi sau giờ làm việc. Một hôm, tôi có ý định mời nàng đi chơi. Sau khi hoàn tất bản in sắp chữ, tôi lấy ra tờ hóa đơn. Thay vì ghi vào số tiền phải trả là \$15, tôi viết 2 vé đi xem ciné. Bỏ tất cả hồ sơ vào phong bì lớn, tôi ngồi đợi nàng. Nắng xé tà ở góc trời, tôi nhìn xuyên qua hàng cây, ngắm người ta sắp hàng ở máy lấy tiền nhà băng bên kia con đường. Bên phải văn phòng tôi là cửa kiếng với bãi đậu xe khá lớn.

Chiếc Volkswagen mui trần màu trắng quẹo vào sân. Tôi ngồi im theo dõi nàng tháo bỏ kính mát, gấp lại, nhìn lên kính chiếu hậu, đánh lên môi tí son. Hôm nay nàng mặc quần jean trắng, áo sơ mi ngắn tay màu xanh lá mạ nhạt, phơi trần đôi cánh tay có lớp lông măng mịn màng. Tôi trao phong bì cho nàng xong, cùng nàng bước ra tận cửa xe. Như thường lệ, nàng không thắc mắc điều gì lạ trong phong bì cả, vì tôi tính sổ sách với nàng mỗi cuối tháng. Trong hơi nắng của mùa hạ, tôi thoáng ngửi thấy mùi hương ngai ngái trên tóc nàng.

Khóa cửa xong, tôi đi bộ qua nhà băng bên kia đường. Buổi chiều thứ Sáu thật là thích, cho dù ngày mai có chương trình sinh hoạt gì chẳng nữa, nó cũng cho tôi cảm giác tự do, bình bông, đầy hứng khởi. Sau buổi ăn tối, và vẫn nghe bỏ túi của bạn bè ở nhà, tôi lảng lảng như men. Gần 10 giờ đêm, máy pager của tôi báo hiệu là tôi có tin nhắn ở công ty. Tôi gọi vào, thì được tin nàng.

Tôi ngồi nhìn góc phố êm ả. Bên kia là giáo đường chẳng một bóng người. Lâu lâu có vài chiếc lá rơi phất phơ trong nắng. Đồng hồ điểm bốn giờ, tôi với tay qua băng ghế bên kia lấy bó hoa cẩm chướng. Bước xuống xe, sửa lại quần áo cho thẳng thắn, tôi bước lên sân gỗ bấm chuông. Nàng mở cửa với nụ cười thật tươi ôm nhẹ lấy tôi.

" Cám ơn anh. Anh đâu cần phải làm như thế!" Nàng nói khi nhận hoa. Sau đó thả ánh mắt nhìn xuống bên trái.

" Tôi mong rằng em thích màu đỏ."

Nàng đóng cửa, rồi chạy thẳng xuống bếp. Tôi thả mắt thưởng thức cách trang trí của nàng. Trên sàn gỗ, là tấm thảm dày hình hoa. Cái bàn con con, một chậu hoa, và vài quyển sách hội họa. Ghế sofa màu rượu đỏ, được nằm thẳng góc với lò sưởi. Trên lò sưởi là những khung nho nhỏ hình gia đình, vài viên đá hình thù như quả trứng. Ở góc tường là một cái ghế sơn màu vàng chuối, với mặt ghế tựa tựa những đỉnh nhọn và đỉnh nhọn. 2 chân sau chiếc ghế dựng nghiêng trên vách.

" Xuống đây! Xuống đây! Anh uống được rượu vang không?"

Tôi nghe tiếng gọi, theo cầu thang tôi xuống tầng hầm ở dưới. Tôi nhìn qua bên trái, khám phá thêm tầng này được thiết kế có phòng ngủ và phòng tắm. Thấy nàng có vẻ trầm tư, tôi đứng sát nàng ngay chân cầu thang, thưởng thức mùi gỗ thoang thoang và hương của nàng. Nàng ngẫm nghĩ rồi chọn ra một chai.

Bếp nàng thơm tất. Trên ngọn lửa nhỏ là cái nồi đang tỏa khói. Mùi cà chua bốc lên thơm thơm theo làn gió bay ra ngoài cửa sổ.

" Tôi cũng biết nấu món này." Tôi búng tay.

" Anh nấu thế nào?" Nàng háy háy mắt nhìn tôi. Tay vẫn cắt bánh mì.

" Tôi dùng sốt cà chua lon, thịt bò, cà chua hộp ... "

" Tôi dùng nguyên liệu tươi," nàng vừa cười, vừa lắc đầu thật nhẹ.

Trong lúc chờ vào rạp, nàng móc ra từ trong túi áo khoác một bao da nhỏ. Trong đó là một tập giấy cuốn thuốc lá, và cần sa. Nàng cuốn xong đưa tôi mỗi. Tôi rất ngạc nhiên vì ngón nghề của nàng hơn tôi. Điều cần sa của nàng đều đặn thon gọn đến tài tình. Thấy vẫn còn kịp giờ, tôi thưởng thức chiêu thứ Bảy đặc biệt này với nhiều cảm xúc lẫn lộn. Nhìn qua nàng mặc chiếc áo sơ mi lụa trắng mỏng, cổ tròn; quần da bó sát cặp đùi gợi lên nhiều thụ cảm. Tôi say nhựa khói tanh tanh trộn lẫn men rượu thơm, đầu đó vương chút mùi cà chua bốc lên mũi. Bóng tối dần dần hơn chung quanh tôi. Đôi mắt Valerie có vẻ ướt át hơn, dại hơn, buồn ngủ hơn. Tôi say đắm ngắm màu tóc vàng rẽ ngôi giữa lộ vầng trán bừng bình. Dò xét suy tư của nàng khi nàng thả hồn vào cõi riêng nào đó, tôi bắt gặp nàng nhếch mép lên buồn bã.

"Anh cảm thấy ra sao?" Mắt thì nhìn tôi, tay phải quay kính xe lên.

Tôi xòe tay ra nắm lấy tay nàng. Bàn tay đầy thịt, hơi cứng với xương ngón tay hơi to.

Nàng chồm qua, hôn phớt trên môi tôi. Nhìn tôi dò phản ứng.

Tôi chồm người qua hôn nàng.

Hai đứa phủ lên người cái áo khoác mỏng. Cả buổi phim, tôi tìm nàng, nàng tìm tôi. Thỉnh thoảng lại liếc nhìn nhau tinh nghịch. Cảm giác bình bỗng trên cụm mây trắng. Trắng xóa. Tất cả ham muốn rần rần ngược xuôi trong từng hơi thở. Về đến nhà, chúng tôi vừa hôn nhau vừa giúp nhau lột trần. Cả một đêm tôi và nàng ngủ trong vòng tay của nhau, rồi lại thức, quần nhau, rồi lại ngủ, năm lần bảy lượt. Lúc tôi thức giấc, nhìn qua khung cửa voan trắng, nắng đã lên cao.

Nghe tiếng nước, tôi đoán nàng đang tắm. Đốt điều thuốc, nhìn lơ đãng vào khói xanh. Tôi lò dò theo những giọt sơn nhiều màu đóng trên tường, đóng trên trần nhà. Nền màu xám nhạt, đầy đặc những hạt nhỏ li ti vàng xanh tím cam lẫn lộn đè lên nhau. Ở đầu giường là hình nàng tròn trĩnh hơn bây giờ, và cô gái tóc kiểu con trai mặc áo thun UCLA, đứng ôm nhau cười thật tươi. Trên tấm hình

là dòng chữ "For My Sweetheart, người ký tên là Jackie. Cây đèn ngủ có cái chụp bằng vải rêu đậm. Chăn giường lông ngỗng có chút hoen vàng ở góc trái.

Hút xong thuốc, tôi đi vào phòng tắm. Cánh cửa vừa hé mở là khói hơi nước trắng xóa mịt mù thoát ra. Đánh răng xong, đến gần kiếng bồn tắm đứng thấy lưng nàg. Hai tay chống lên tường, cúi đầu xuống im lặng. Tôi tắm cho nàg dưới hơi nóng phun ra từ ống dẫn hơi ở vách. Từ hồi qua Mỹ đến giờ, lần đầu tiên tôi mới được tắm nước lạnh. Nàg để mặc tôi tự do dùng khăn tắm thoa xà bông kỳ cọ từ vai nàg đến hông, đến chân, đến bụng. Nàg yên như một tượng đá, nhận lãnh tất cả những gì đang là. Tôi gửi từng nụ hôn trên hai đầu vú đỏ như son thắm giữa làn nước đang tuôn ngọt ngào. Tôi không kiềm chế được cảm xúc, nàg cũng thả trôi tất cả. Tiếng nước róc rách chảy xuống dưới chân rồi thoát ra ống cống. Tiếng rên vang lên mỗi lúc mỗi hoang dại.

Khi nàg tắm cho tôi, nàg dịu dàng hơn tôi, thông thả hơn tôi trong công việc ấy. Đôi mắt nàg tập trung ở nơi đôi bàn tay chạm vào. Nàg thưởng thức thân thể tôi như bức tượng bằng da bằng thịt. Chưa bao giờ tôi được ai tắm cho mà kỹ như thế. Nàg ra trước, tôi nán lại đứng dưới gương sen. Lúc bước ra, trên tay nàg sẵn chiếc khăn khô cho tôi lau người.

Nàg lái xe chở tôi xuống Santa Cruz, thành phố ven biển cách Los Gatos khoảng 22 dặm đường. Hôm nay nàg trang điểm kỹ hơn mọi lần, hay lòng tôi quá nhiều cảm xúc? Tôi thấy nàg khác hẳn với khuôn mặt hôm qua. Nàg đẹp hơn. Nàg sáng hơn. Chung nhau hơi thuốc lá, chung nhau điều cần, chúng tôi trao đổi cảm nghĩ về những thời đại hội họa, lan man chuyện thật tế công việc và trách nhiệm. Thấy nàg vui như con chim được tự do bay trong trời hát theo những bài nhạc tình trên đài radio. Xa xa cuối trời, con đường ngoằn ngoèo ven núi có chút màu xám của mây mù. Tôi hỏi thăm nàg về gia cảnh, được biết bố nàg là chủ nhà thầu xây cất những tòa nhà cao ốc ở tiểu bang Nevada, Arizona, và Nam California. Nàg say kể những chuyến đi du lịch ở các quốc gia cùng bố nàg.

Nước biển chiều nay hơi đục, và gió lớn. Vừa ăn pizza, tôi vừa kể cho nàg nghe về đời tôi. Tôi hân hoan kể về mẹ tôi, người đàn bà đầu hàng sự bướng bỉnh của tôi. Người chịu gian khổ để một thân một mình nuôi anh em tôi lớn lên trong thời loạn.

"Mẹ anh thương anh lắm hả?"

"Ừ! Mẹ anh chỉ phạt anh duy nhất có 1 lần trong đời. Hôm đó mẹ anh sợ mất anh."

Một lúc sau, khi tôi hỏi về mẹ nàg, nàg có vẻ bối rối. Cách nói chuyện cũng có vẻ xa lạ hơn, bớt hào hứng hơn. Tôi nghĩ chắc nàg mệt. Một lúc sau mỗi chân, tôi rủ nàg ghé quán mua mỗi đĩa ly cà phê. Sóng biển ồ ạt đổ vào hàng đá ở xa. Nhìn xuống chân cầu từng bọt trắng xóa bắn lên.

"Em mệt?" Tôi vừa hỏi, vừa dò xét.

"Bình thường." Nàg lơ đãng dùng thìa quậy ly cà phê.

"Em nằm mơ thấy gì?"

"Chẳng có gì!" Vẫn không nhìn tôi. "Em có nhớ bạn. Nó lạ lắm."

"Jackie?" Tôi đoán mò.

"Vâng! Jackie. Cô ấy chỉ yêu đượcngười cùng phái tính." Nàg ngừng lên nhìn thẳng vào tôi.

"Thì có sao đâu!?" Tôi đưa mắt nhìn theo con bồ câu vừa bay qua.

"Hồi đó em mập ừ. Jackie làm roommate với em suốt hai năm cuối đại học." Giọng nàg trầm xuống.

"Ờ hờ..." Tôi lơ đãng. Tôi đang cảm nhận tình cảm của tôi đang có với nàg. Hình như tôi yêu nàg. Chập chờn có nhiều hình ảnh mơ hồ giăng mắc trong tôi.

"Sau khi tốt nghiệp, mẹ em mua nhà cho em, bắt em dọn lên miền bắc ..."

"Nhờ thế anh mới được gặp em," tôi ngắt lời nàng. "Đẹp quá! Nhẫn này em mua ở đâu?" Tôi chỉ vào chiếc nhẫn nạm đá trong suốt màu tím nhạt hình chữ nhật có hai đầu rần hai bên.

Nàng cúi mặt xuống mân mê mặt nhẫn. Thấy mũi nàng hoen đỏ, tôi ôm nàng vào lòng. Tôi cảm thấy trên cổ tôi là từng giọt nước theo nhau lăn lăn xuống lưng. Tôi càng bối rối khi trong tai mình là tiếng nấc lẫn trộn lời xin lỗi. Trên con đường ra bãi đậu xe, ngó vào cửa kiếng tiệm bán hàng du lịch, nàng vào mua miếng giấy gói quà rất lạ mắt.

Sau ngày đó, mỗi ngày tôi đều ngủ lại ở nhà nàng. Chúng tôi chung vẽ trên vải bố lẫn trên thân thể của nhau. Tôi sai nhân viên tới đến sớm hơn để thay tôi mở cửa, bật máy chuẩn bị công việc. Mỗi ngày tôi sống là mỗi ngày mỗi mới lạ. Ở bên nàng, tôi mới biết sống đơn độc là điều nàng sợ hãi nhất. Tôi yêu cô họa sĩ dí dỏm, thông minh người khác chùng tụt này từ thửa nào tôi không còn nhớ. Tôi yêu cái ghế đầy đinh lờm chờm, cái nôi bị phá lung đáy, nệm giường bị đốt dốt nghiêng, là những tác phẩm điêu khắc của nàng. Tôi yêu cách nàng xử dụng độ dày của giấy để làm lồi làm lõm những hình thể, những hàng chữ trên bản in quảng cáo. Tôi đam mê với sức sáng tạo của nàng qua những bức tranh lửa thể đầy nữ tính.

Thấm thoát ở với nàng hơn nửa năm, chúng tôi đi ăn ở ngoài nhiều hơn là ăn ở nhà. Lúc thì vào quán ăn pizza uống bia, lúc thì đi ăn đồ ăn Việt Nam, lúc thì nhà hàng Pháp, lúc thì nhà hàng Tàu, Đại Hàn. Đôi khi ngắm hình hài nàng trên nệm giường trong tôi có nhói lên chút nỗi đau. Tôi thích nhất là ngực nàng. Tôi nâng niu như nụ hoa dễ vỡ, gửi từng chút nhẹ nhàng, nhấm gặm như cái gì đó dễ tan biến vào hư không. Khuôn mặt nàng không đẹp nhưng sáng và khả ái như búp bê, đặc biệt là những lúc nàng say cần sa. Nó hiện lên chút nét bơ vơ của đứa bé lạc loài, thiên thần có chút chờ đợi bung đôi cánh bay vút lên trên cao. Pháp lệnh rõ nét. Vài đốm tàn nhang đầy đó. Đôi môi mỏng che chở cho hàm răng đều và chắc.

* * *

Một hôm tôi đi làm về, thấy một chiếc xe lạ trong sân, bảng số là JACKIE. Tôi mở khóa được, nhưng đẩy vào thì không. Từ bên trong, nàng năn nỉ tôi về nhà tôi. Tôi nổi cơn bướng bỉnh. Cửa trước nàng khóa bằng chốt chết, nên có chìa cũng vô ích. Tôi dùng sức giằng co với hai người mãi cũng chẳng có thành quả gì.

"Sao không cho anh vào?" Tôi phát cáu.

"Jackie không muốn gặp anh," nàng hét lên từ sau cánh cửa.

Đứng thờ một lúc sau, tôi chịu thua. Lái xe như người mất trí. Trên xa lộ, tôi chẳng còn ý thức luật lệ là gì nữa. Trong tôi là khoảng trống nặng nề. Tôi cố gọi nhớ cái gì đó để trách nàng, nhưng tìm hoài không có lý do. Nàng đâu có gian dối gì với tôi. Khi tôi hỏi nàng sự liên hệ đang hiện hữu có phải là tình yêu, nàng chỉ ậm ừ "có lẽ là thế." Chưa lần nào nàng nói yêu tôi. Tôi còn điều gì để trách nàng đây?!? Càng nghĩ đến càng ức nghẹn. Cả đêm tôi thức.

Sáng sớm hôm sau, tôi đến, rồi xông vào phòng ngủ. Nàng bất động, đứng góc phòng nhìn ra vườn.

"Jackie là cái quái gì mà em coi trọng hơn anh?" Tôi gầm gừ.

Nàng nhìn tôi không trả lời.

Tôi phát hung lên, bạt tai nàng. Nàng ôm mặt không khóc. Thong thả bước đến giường, lấy chăn trùm nằm co ro. Tôi hối hận, ôm lưng nàng mà trong lòng vẫn hậm hực tằm tối. Nàng chiều tôi, cho tôi thỏa mãn dục vọng. Theo bản năng, tôi có cảm giác như mình chỉ muốn trút cơn đau trong tôi lên nàng. Tôi như kẻ trả thù, đầy thú tính đang hiếp đáp người con gái mong manh.

Suốt thời gian đó, nàng im lặng.

Tôi đột điều thuốc, lò mò đi theo xuống bếp, thì thấy nàng đang lấy thức ăn cho mèo. Con mèo màu trắng có cái mũi hồng hồng và đôi mắt tinh anh hôm nay sao đáng ghét. Tiếng nhạc dương cầm vắng vắng xa vắng từ cái máy cassette ở góc nhà bếp hôm nay sao nhạt nhẽo. Thấy nàng đeo bao găng tay, tôi vội cầm cái bao đi chợ giúp nàng như mọi hôm. Sau khi súc sạch phân mèo, nàng đi ra

vườn vút rác, chải răng, và đi tắm. Tôi thấy nàng im lặng đến độ tàn nhẫn. Hỏi gì cũng lằm lì. Tôi phát chán, tôi ăn năn, tôi khổ sở.

Chỉ còn lại tôi trong phòng ngủ. Valerie đã rời khỏi nhà từ lúc nào. Hết điều này, qua điều khác, tôi thêm ngủ mà mắt cứ cứng như đá. Tôi bèn mở ngăn kéo tìm giấy viết thư giã biệt nàng, tôi thấy có cả chục cái hộp vuông con con. Một cái không đập nấp. Trong đó là quyển sách xinh xắn nhỏ cỡ nửa bàn tay. Tôi chợt nhớ ra đây là miếng giấy nàng mua ở Santa Cruz. Nó được nàng khéo léo cắt ra, gấp lại thành nếp. Gáy sách được nàng dùng chỉ màu khâu lại rất tỉ mỉ. Tôi tò mò lật ra xem.

ngày xx, tháng xx, năm xx

Mẹ yêu,

Con muốn phát điên lên được khi chúng ta không thể nghe được tiếng nói của nhau mà còn bị phán xét sai lạc. Con giận dữ khi chúng ta bất đồng ý kiến. Con oán mẹ khi thấy mẹ chạy theo nỗi lo tiền bạc. Con khủng hoảng khi biết tình yêu trong con không thể là ý tốt của mẹ.

Buồn lắm chứ. Càng ngày hố thẳm càng đầy thêm bóng tối. Con không còn biết phải nói gì, hay làm gì để mẹ bình an. Con buồn vì thấy mình đi đơn độc trong cuộc đời này, trong tay có ngọn đèn nhưng chỉ đủ để soi cho chính mình.

Con sợ bóng tối kia sẽ dày hơn thêm, hố thẳm càng sâu hơn, để một ngày nào đó thật sự con mất mẹ. Con lo cho một viễn ảnh không đẹp đến với chúng ta. Con sợ cho cuộc đời chồng gai thêm chồng gai và mất phương hướng.

Con xin lỗi mẹ vì đã không thể làm gì được hơn cho mẹ hiểu con hơn, gần nhau hơn. Con mong mẹ tha thứ cho vì con đã không thể sống theo ý mẹ. Con xin lỗi mẹ, vì mẹ có thể có được sự an bình tốt đẹp hơn từ các em mà con không thể đem đến.

Con thương mẹ, vì mẹ là người mẹ tốt, chắt chiu lo cho các con. Con thương mẹ vì tấm lòng mẹ rất lớn mà không được đền bù lại trọn vẹn. Con thương mẹ khi biết mẹ vẫn rất thương con, đã cho con tất cả những gì mẹ có thể cho.

Với tất cả yêu thương,

Valerie

P.S. Con chỉ xin mẹ một điều duy nhất thôi: Hãy đón con lên bờ, con cần sống thật với tâm hồn con.

Bỗng dưng tôi phát hiện ra là tôi cùng bệnh với nàng. Tôi và nàng là những kẻ sợ bị bỏ rơi. Tôi mở hết những cái hộp còn lại. Tất cả nội dung trong đó đều là tâm sự nàng gửi đến mẹ. Lá thư đầu viết cách đây đã hơn 6 năm.

Đi bộ qua nhà thờ, thấy nàng đang bó gối ngồi gục mặt vào trên bậc thang. Tôi lặng lẽ ngồi sau lưng ôm nàng.

"Em hãy tìm đến Jackie," tôi thì thầm vào tai nàng.

Nàng ngừng lên, quay qua nhìn tôi ngạc nhiên. Gọi tên tôi, ôm tôi nức nở. Hai đứa khóc trong buổi chiều có vo ve tiếng muỗi bay bên hàng lá xanh.

* * *

Xa nhau đã lâu, mà Valerie vẫn trong tôi. Đôi khi có dịp tôi chạy xe qua nhà nàng, có khi đậu xe ở bãi sân nhà thờ, để tưởng nhớ lại ngày tháng nào đó cho riêng tôi. Hoài tưởng để mơ ước ý nguyện nàng đã thành sự thật. Trong ước mơ tôi, là bà mẹ đưa hai tay đón đứa con của mình lên bờ. Dù lúc đó là nắng hay mưa, đêm hoặc ngày. Rồi từ đó, từng cái đỉnh trên mặt ghế sẽ được nhô ra cho đứa con thêm được nơi nghỉ chân.

April 13, 2003
(Bóng Tối của Đêm, tuyển tập truyện ngắn của 5, sẽ xuất bản)